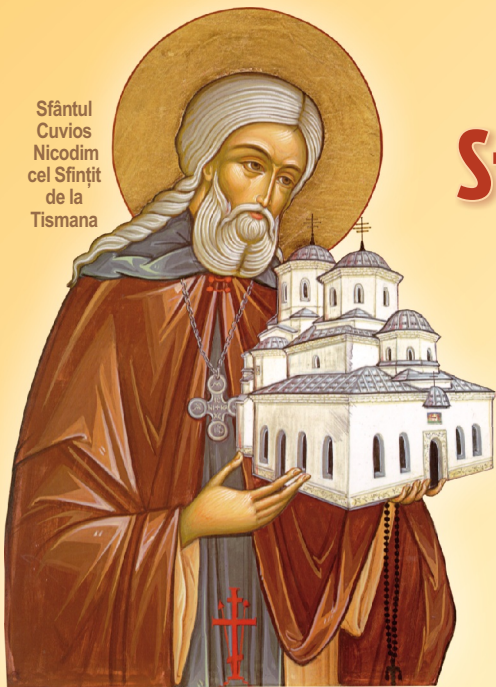

Sfântul
Cuvios
Nicodim
cel Sfințit
de la
Tismana

Sfântul Nicodim de la Tismana

starețului mănăstirii, Sfântul Nicodim este ales în fruntea obștii călugărești de la Hilandar. S-a dovedit și în această slujire un neîntrecut gospodar și bun îndrumător al călugărilor, ostenind zi și noapte alături de ei, în posturi și rugăciuni, în copierea de manuscrise și alte îndeletniciri potrivite cinului călugăresc.

În jurul anului 1369 Sfântul Nicodim ajunge în Țara Românească trecând Dunărea înot în dreptul orașului Ursa (Orșova), unde întemeiază în 1371 mănăstirea Vodița. În anul 1377 începe zidirea Mănăstirii Tismana care, de-a lungul timpului, s-a bucurat de sprijinul domnitorilor români.

Tradiția îi mai atribuie sfântului și ridicarea primelor așezări mănăstirești de la Topolnița (lângă Vodița), Cosustea-Crivelnic, Gura Motrului și Vișna, toate în Oltenia, precum și Prislopul în Țara Hațegului. Prin anii 1404-1405, cuviosul Nicodim a caligrafiat un frumos Tetraevangheliar în limba slavonă, pe pergament, fiind primul manuscris datat de pe teritoriul

țării noastre. Este un manuscris de o mare frumusețe artistică, cu o ferecătură în argint, pe care sunt redată Răstignirea și Învierea Domnului. Această capodoperă a epocii se păstrează la Muzeul Național de Istorie din București.

Încă din timpul vieții, cuviosul Nicodim a fost învrednicit de Dumnezeu cu darul facerii de minuni. Documentele menționează: trecerea lui și a ierodiaconului său prin foc, îmbrăcați în veșminte, fără ca focul să se atingă de ei; vindecarea unei tinere, rudă cu regele Sigismund al Ungariei, stăpânită de un duh necurat și alte fapte minunate. Pentru toate acestea, dreptcredincioșii l-au socotit sfânt încă din timpul vieții.

Pentru ultima oară este pomenit în viață la 23 noiembrie 1406, la Tismana, când Mircea Vodă cel Bătrân a dat un nou hrisov mănăstirii și părintelui Nicodim. Peste o lună, la 26 decembrie 1406, cuviosul Nicodim a fost chemat de Domnul la Sine. A fost îngropat în mormântul pregătit de dinainte în apropierea mănăstirii Tismana. La scurt timp de la moartea sa, la mormântul său s-au petrecut fapte minunate, vindecări de boli, semn că Dumnezeu îl învrednicise cu darul facerii de minuni. Trupul său a fost scos și așezat într-o raclă în biserica mănăstirii. Tradiția spune că, după mai mulți ani, fiind în primejdie de a fi luat, Sfântul Nicodim

s-a arătat în vis unui călugăr, apoi starețului, poruncindu-le să-i ascundă moaștele, lăsând numai un deget de la mână. Astfel că moaștelor li s-a pierdut urma și până astăzi se păstrează doar degetul lui și câteva obiecte ce i-au aparținut.

Pentru viața sa îmbunătățită, cât și pentru minunile sale și multele sale osteneli pentru slujirea lui Dumnezeu și a credincioșilor, Sfântul Nicodim este pomenit, începând cu anul 1955, pe 26 decembrie. Pentru tot ce a făcut pentru Ortodoxie și neamul românesc, Sfântul Nicodim este considerat ocrotitorul Olteniei, iar chipul său de sfânt este zugrăvit în multe biserici din această parte a țării.

Sfântul Nicodim rămâne pentru noi credincioșii români o adevărată pildă de trăire duhovnicească, un mare apărător al credinței ortodoxe și un înnoitor al vieții călugărești pe pământ românesc.

*Loredana Irimie, clasa a VII-a,
Bosanci*

